

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 72.

Trettende Sæssion.

22de Møde.

Løverdagen den 2den November Kl. 1.

(Fortsat.)

Fsberning (fortsat): Jeg foreslog at de Indtægter, som bleve tillagte de forskjellige Retsembeder, skulde deles i to Dele, saaledes at den ene Deel blev betragtet som den egentlige Dommergage, der blev slaaet fast, gav Pensionsret, Alderstillæg osv., saaledes at den i Forbindelse med Resten endogsaa kunde give en høiere Lønning, end der her var foreslaaet, og at Resten, der blev tilbage for alle de extraordinaire administrative Forretninger, der bleve tillagte de forskjellige Retsbetjente, skulde betales dem som et Honorar, indtil den hele Sag engang kunde ordnes. Der er naturligvis i Loven en Paragraph, som jeg ikke rørte ved, at de, som paa den Tid vare i Embedet, ikke skulde komme til at lide noget Tab. Jeg seer ikke, hvad der i al Verden skulde være Vanskelighed ved at ordne Forholdet paa den Maade, som jeg foreslog; men saa siger det ærede Medlem: Forslaget var saa uudsørbart, at selv de, som ellers pleiede at stemme med mig, forlod mig. Jeg vil ellers blot holde fast ved dette, for at bringe i det ærede Medlems Erindring, at naar han taler om en Majoritet, over hvilken jeg raadebe, saa har han selv erkjendt, at jeg ikke raadebe over nogen Majoritet, thi havde jeg raadet over den, saa skulde den have stemt med mig; thi Sagen var alt for vigtig; men jeg kan forøvrigt forklare mig, hvorledes Majoriteten kom til at forlade mig, og det var af, hvad man kan kalde, en parlamentarisk For-

tvivlelse. Jeg vil kalde Enhver frem og spørge dem, om ikke det, der hovedsagelig bragte Majoriteten til at betræde den Vej, man gik, var for at faae dette Spørgsmaal endt, for at faae det udtømt, inden vi kom til nye Valg, som man vidste vilde foregaae under meget vanskelige Omstændigheder; men om den ikke gjorde det meget nødig og især i det Omfang, hvori Lønningerne bleve satte. Forelaae der ikke her Forslag paa Forslag om mindre Lønninger, og var det ikke det rigtige Dieblik, da man forudsaae, at der maatte ske væsentlige Forandringer, som det ærede Medlem nu bebuder, at holde de faste Lønninger saa lave som mulige? Stemte det ærede Medlem dengang for nogle af disse lave Lønninger, gjorde han dengang et eneste Skridt for at gjøre det klart, hvilke Vanskeligheder der vilde stille sig iveien for at indføre Rævningsystemet? (S. Page: Ja!) Ja, har han gjort det, gjør det mig ondt, at jeg ikke har været opmærksom derpaa; jeg er ellers temmelig opmærksom paa, hvad der kommer fra det ærede Medlem, som i saa mangfoldige Henseender er ledende. Jeg skal ikke nu forfølge denne Sag videre (Et Medlem: Hør!) — ja, jeg kunde gjerne gjøre det ærede Medlem den Tjeneste at forfølge den videre, men jeg vil tage dette „Hør!“ fra dette ærede Medlem som en Erklæring for, at han nu har erkjendt, at der var givet gode Grunde for, at Rævningsagen ikke i dette Dieblik kunde bringes igjennem, uden at andre meget forskjellige Ting bleve ordnede, og jeg kan saameget mere tage det derfor, som netop det ærede Medlem staaer paa den samme Side, har den samme Betragtning af Sagen — jeg veed ikke, om